

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **Ing. V.**, bytom O., zastúpeného **JUDr. I.**, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie v N, F., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Nitre**, so sídlom v Nitre, Lomnická 44, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.sp.: KSÚNR-2009-468-002 zo dňa 30. apríla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/78/2009-43 zo dňa 20. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/78/2009-43, zo dňa 20. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu o preskúmanie v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Nitra, ako príslušného stavebného úradu podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“), č. SP 2090/08-031-JUDr. Sp. zo dňa 13. januára 2009 o uznaní žalobcu za vinného zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. a/ stavebného zákona, ktorého sa dopustil (spoločne s J., bytom H.) tak, že od marca 2007 využívajú pozemok parc. X., katastrálne územie P. na účel parkovania nákladných vozidiel, traktorov

a skladovanie kontajnerov, teda vykonávajú činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie, bez takéhoto rozhodnutia. Za uvedený priestupok bola žalobcovi podľa § 105 ods. 3 písm. a/ stavebného zákona uložená pokuta vo výške 50€ s povinnosťou jej zaplatať do 15-tich dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet stavebného úradu. Zároveň bol žalobca zaviazaný zaplatiť trovy konania vo výške 16 € v súlade s vyhláškou Ministerstva vnútra č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov, a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 105 ods. 1 písm. a), ods. 3 a § 39b ods. 3 písm. c) stavebného zákona uviedol, že v preskúmvanej veci nie je sporné, že z podnetu občanov bol vykonaný dňa 27. septembra 2007, štátny stavebný dohľad podľa § 98 až § 102 stavebného zákona Mestom Nitra, ako stavebným úradom, pričom miestnym šetrením bolo zistené, že žalobca (spolu s J.) využíva parc. č. X. v katastrálnom území P., evidovanú v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. X. ako záhrada (táto je vo vlastníctve žalobcu a J.) na parkovanie traktorov, nákladných vozidiel a skladovanie kontajnerov, teda na iné účely, ako je pozemok určený, a to bez rozhodnutia, ktoré sa na takéto využívanie pozemku podľa § 39b stavebného zákona vyžaduje, s poukazom na § 8 vyhlášky Ministerstva životného prostredia č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len ako „vyhláška č. 532/2002 Z.z.“), ktorý rovnako vyžaduje rozhodnutie o využívaní územia, ak sa majú zriadiť nové odstavné alebo skladovacie plochy. Konštatoval, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán dostatočne zistili skutkový stav, na vec správne aplikovali príslušné zákonné ustanovenia a svojím rozhodnutiami, vyslovujúcimi žalobcovu vinu z uvedeného stavebného priestupku za skutok, vo výroku prvostupňového správneho rozhodnutia jasne špecifikovaného, neporušili zákon. Mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobca spolu s J. využívajú pozemok, vedený v katastri nehnuteľností ako záhrada, na účely parkovania nákladných vozidiel, traktorov a na skladovanie kontajnerov, teda na iný účel, pričom túto skutočnosť žalobca v priestupkovom konaní nepopieral. Uviedol ďalej, že žalobca vykonáva činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie podľa § 39b ods. 3 písm. c) stavebného zákona v spojení s § 8 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., z ustanovení ktorých jasne vyplýva, že rozhodnutie o využívaní územia sa vyžaduje na zriadenie alebo zrušenie odstavných a skladovacích plôch. Stotožniac sa so záverom žalovaného, že časové hľadisko využívania tohto územia nie je z hľadiska stavebného zákona dôležité, uviedol, že práve stavebný úrad v rozhodnutí určuje čas platnosti využívania územia. K námietke žalobcu, poukazujúcej na nesprávne právne posúdenie veci, dôvodil, že právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu, čo v danom prípade bolo správnym orgánom splnené, nakoľko žalovaný správny orgán vyložil aj obsah právneho predpisu, z ktorého vyvodil svoje právne posúdenie. Uviedol, že žalovaný správne vychádzal z ustanovenia § 8 ods. 4, 5 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., že odstavné plochy (i

dočasné) sa umiestňujú mimo obytnej časti mesta a pokiaľ je odstavná plocha umiestnená v obytnej časti (na základe rozhodnutia stavebného úradu), musí byť zrealizovaná tak, aby jej užívanie neškodilo zdraviu ľudí, nerušilo prácu obyvateľov a ich pokojné bývanie. Mal za to, že tieto podmienky zo strany žalobcu splnené neboli, a navyiac využívanie predmetného územia žalobcom na dočasné parkovanie nákladných vozidiel, traktorov a skladovanie kontajnerov (o veľkosti unimobunky) nebolo ani v súlade s územným plánom Mesta Nitra, na ktorý je potrebné vždy prihliadať. Rovnako vychádzal z ustanovenia § 139a ods. 1 stavebného zákona, odkazujúceho okrem iného na záväznú smernicu, čo v danom prípade splnené bolo, keďže stavebný úrad vychádzal z vyjadrenia zástupcu útvaru hlavného architekta MsÚ Nitra, žena uvedených plochách sa nevylučuje umiestnenie doplnkových funkcií zložiek vybavenosti v monofunkcii a aj v integrácii s objektmi bývania, avšak na vymedzených plochách nie sú prípustné areálové poľnohospodárske funkcie, výrobné funkcie a skladové prevádzky. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, prvostupňový súd bol toho názoru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k právnomu záveru v súlade so zákonom, žalovaný správny orgán sa v rozhodnutí o odvolaní vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu ako odvolateľa, stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi správnych orgánov a v podrobnostiach odkázal na ich odôvodnenie s tým, že mal za to, že žalobca nebol napadnutým rozhodnutím o uložení sankcie za konanie, ktoré má znaky stavebného priestupku, poškodený na svojich právach. Preto prvostupňový súd nezistiac také vady konania, na ktoré by podľa § 250i ods. 3 OSP musel prihliadnuť, žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže nebol v konaní úspešný.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v podobe zrušenia rozhodnutia žalovaného č. sp.: KSÚNR-2009-468-002 zo dňa 30. apríla 2009 a vrátenia veci žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie dôvodiac tým, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania, bez jej bližšej špecifikácie. Namietal, že prvostupňový súd sa s právnymi námietkami žalobcu, smerujúcimi proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného, dostatočne nezaoberal a následne vec nesprávne právne posúdil. Ďalej namietal, že prvostupňový súd nereflektoval na tvrdenia žalobcu, že daný pozemok nenapĺňa definíciu odstavných a skladovacích plôch, ktorá by bola pre účastníkov konania záväzná titulom všeobecne záväzného právneho predpisu, konštatujúc, že tento pojem sa uvádza iba v aktoch, ktoré majú individuálnu, najmä profesnú pôsobnosť, a zdôrazniac zároveň, že práve všeobecná legálna záväznosť definície tohto pojmu je v ďalšom právnom posúdení kľúčová, pretože sa má od nej ďalej odvíjať zavinenie žalobcu za priestupok. Uviedol, že napriek tomu, že vo svojej žalobe upozorňoval, že sa na jeho konanie vyhláška č. 532/2002 Z.z. a taktiež technická československá štátna norma č. 73 605 nevzťahujú, prvostupňový súd predmetnú vyhlášku na daný prípad aplikoval (str. 4, 5 rozsudku). Namietal tiež, že rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prihliadal na regulatív (záväznú smernicu) v zmysle § 139a ods. 1 stavebného zákona, avšak sa bližšie nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že v danom prípade

nedošlo k zakázaným činnostiam, ktorými sú areálové poľnohospodárske funkcie, areálové výrobné funkcie, skladové prevádzky a areálové dopravné zariadenia, pričom zo skutkového stavu je zrejmé, že v prípade záhrady nebol naplnený ani pojem „areál“, ani „prevádzka“ a uvedené nevyplýva ani z výpovedí odborných referentov. Uviedol, že najzávažnejšou námietkou, ktorú uvádzal, je skutočnosť, že v danej oblasti sa okrem funkcie bývania nevyučuje umiestnenie doplnkových funkcií, pokiaľ tieto negatívne nevyplývajú na prostredie. Poukázal na to, že aj v zmysle napadnutého rozhodnutia môže byť odstavňá plocha umiestnená v obytnej časti tak, aby jej užívanie neškodilo zdraviu ľudí, nerušilo prácu obyvateľov a ich pokojné bývanie, avšak v rámci správneho konania nebolo preukázané a rovnako v napadnutom rozhodnutí špecifikované, ako občasné parkovanie vozidiel s minimálnym pohybom (keď frekvencia cestnej premávky pred domami obyvateľov je neporovnateľne väčšia) škodí zdraviu ľudí, ruší prácu obyvateľov, ruší pokojné bývanie obyvateľov a z uvedeného dôvodu, preto považoval napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné s následkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Záverom apeloval najmä na skutočnosť, že v zmysle ústavne garantovanej zásady vymedzenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky možno povinnosti ukladať len zákonom, a preto nemožno paušalizovať zavinenie za priestupok na úvahách správneho orgánu, vyhláškach pre výstavbu a technických normách, a to najmä nie v prípade, ak v konaní nie je relevantne preukázané, aký konkrétny škodlivý následok má mať konanie obvineného v priestupkovom konaní.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, vysloveného v napadnutom rozsudku, majúc za to, že z vykonaného dokazovania v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané, že obvinení Ing. V. a J. od marca 2007 využívajú pozemok parc. č. X., katastrálne územie P., ako odstavňú plochu na účel parkovania nákladných vozidiel, traktorov a na skladovanie kontajnerov, teda vykonávajú činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie bez takého rozhodnutia. Poukazujúc na ustanovenie § 39b ods. 3 písm. c) stavebného zákona brojil proti tvrdeniu žalobcu o nepreukázaní negatívnych vplyvov nepojazdných vozidiel tým, že stavebný zákon ani vykonávací vyhláška neuvádzajú, že by sa na zriadenie odstavňých a skladovacích plôch vyžadovalo rozhodnutie o využití územia len vtedy, ak sa tieto negatívne vplyvy preukážu. Zdôraznil, že v prípade, ak dochádza k zmene využitia územia, musí tejto zmene predchádzať konanie v súlade so stavebným zákonom, pričom tento neposkytuje úľavu z hľadiska doby trvania zmeny využitia územia. Konštatoval, že podľa ustanovenia § 8 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. nie je nevyhnutnou podmienkou zriadenia odstavnej plochy ako takej skutočnosť, že táto môže byť iba súčasťou stavby alebo prevádzkovo neoddeliteľnou časťou stavby, ale práve naopak, podľa odseku 4 citovaného ustanovenia, garáž, odstavňá a parkovacia plocha pre vozidlo nad 3,5t sa umiestňujú mimo obytnej časti mesta a obce, z čoho možno vyvodíť záver, uvedený v správnych rozhodnutiach, že traktory a nákladné vozidlá nepatria do územia, ktorého funkčné využitie je definované a určené na bývanie. Zdôraznil, že predmetné využívanie pozemku nebolo v priestupkovom konaní nijakým spôsobom spochybnené ani vyvrátené, obaja obvinení priznali, že pozemok, vedený v katastri nehnuteľností ako záhrada, na odstavňé a skladovacie účely stále využívajú.

Záverom poukázal na to, že lokalita P. je podľa všeobecne záväzného nariadenia obce (regulatív priestorového usporiadania a funkčného využívania územia) z funkčného hľadiska zaradená do funkcie bývania, t.j. na vymedzených plochách sú plochy určené prednostne pre funkcie a zariadenia v individuálnych a skupinových formách, zdôrazniac, že vykonávaná činnosť alebo spôsob využívania tohto územia nesmie byť v rozpore so zásadami a regulatívmi, uvedenými v záväznej časti územného plánu. S poukazom na vyššie uvedené navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca bol rozhodnutím Mesta Nitra ako príslušného stavebného úradu podľa § 117 ods. 1 stavebného zákona (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) č. SP 2090/08-031-JUDr. Sp. zo dňa 13. januára 2009 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. a) stavebného zákona, ktorého sa mal dopustiť spoločne s J. tým, že od mesiaca marec 2007 využívajú pozemok parc. č. X., katastrálne územie P. na účel parkovania nákladných vozidiel, traktorov a na skladovanie kontajnerov, teda vykonávajú činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie, bez takého rozhodnutia, za čo mu bola uložená podľa § 105 ods. 3 písm. a) stavebného zákona pokuta vo výške 50€. Zároveň bol žalobca zaviazaný k náhrade trov konania o priestupku vo výške 16€ podľa vyhlášky č. 411/2006 Z.z. Prvostupňový správny orgán rozhodol následne po zrušení rozhodnutia č. SP 2090/08-008 JUDr. Sp. zo dňa 6. mája 2008 Krajským stavebným úradom v Nitre č. KSÚNR-2008-853-002 zo dňa 25. augusta 2008, pričom vo svojom rozsiahlom odôvodnení nestotožniac sa s názorom žalobcu o neodôvodnenosti vydania územného rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne

preukázané, že žalobca spolu s J. využívajú predmetný pozemok na účel parkovania a skladovania (pričom táto skutočnosť v konaní spornou ani nebola), a teda vykonávajú činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie, bez takého rozhodnutia. Zároveň poukázal aj na to, že súčasné využitie predmetného pozemku nesúvisí s funkčným využitím pre bývanie, a že využívanie predmetného pozemku formou občasného parkovania nákladných vozidiel, traktorov a skladovanie troch ISO – kontajnerov (veľkosť cca unimobunky) nie je v súlade s územným plánom mesta Nitra. Výšku pokuty 50€ stanovil na dolnej hranici, určenej v § 105 ods. 3 stavebného zákona, a to z dôvodu, že parkovanie dvoch traktorov a nákladného vozidla v záhrade je prechodného (sezónneho) charakteru. Na strane druhej však prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie zohľadnil aj tú skutočnosť, že žalobca spolu s J. napriek výzve orgánu štátneho stavebného dozoru zo dňa 30. marca 2007 neukončili svoju činnosť na predmetnom pozemku. Napadnutým rozhodnutím žalovaný stotožniac sa s názorom prvostupňového správneho orgánu podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa § 39b ods. 1 stavebného zákona, rozhodnutím o využívaní územia sa povoľuje nové využívanie územia, určujú sa jeho podmienky a čas jeho platnosti.

Podľa § 39b ods. 2 stavebného zákona, v podmienkach nového využívania územia sa určí najmä spôsob, akým sa má územie upraviť, usporiadať, zalesniť, odvodniť, pripojiť na pozemné komunikácie, na siete a zariadenia technického vybavenia územia, spôsob zabezpečenia požiadaviek vyplývajúcich z blízkosti chránených častí krajiny a zo stanovísk dotknutých orgánov a určenia požiadaviek na ochranu existujúcich stavieb a zelene. Podmienkami rozhodnutia podľa odseku 1 sa môže určiť aj kapacitná únosnosť využívania územia na voľnočasové alebo rekreačné potreby obyvateľstva vrátane limitov pre ubytovacie kapacity.

Podľa § 39b ods. 3 písm. c) stavebného zákona, rozhodnutie o využívaní územia sa vyžaduje na zriadenie alebo zrušenie športových ihrísk, odstavných a skladovacích plôch.

Podľa § 105 ods. 3 písm. a) stavebného zákona, priestupku sa dopustí a pokutou do 1 milióna Sk sa potresce ten, kto

- a) vykonáva činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie bez takého rozhodnutia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 105 ods. 5 stavebného zákona priestupky prejednáva stavebný úrad alebo inšpekcia.

Podľa § 105 ods. 6 stavebného zákona na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o priestupkoch.

Podľa § 139a ods. 1 stavebného zákona regulatív priestorového usporiadania a funkčného využívania územia je záväzná smernica, ktorou sa usmerňuje umiestnenie a usporiadanie určitého objektu alebo vykonávanie určitej činnosti v území. Je vyjadrený hodnotami vlastností prvkov krajinnej štruktúry slovne, číselne a podľa možností aj graficky. Regulatív má charakter zákazov, obmedzení alebo podporujúcich faktorov vo vzťahu k priestorovému usporiadaniu a funkčnému využívaniu územia. Regulatív tým určuje zakázanú, obmedzenú a prípustnú činnosť alebo funkciu v území.

Podľa § 143 písm. d) stavebného zákona, podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Podľa § 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. vyhláška ustanovuje podrobnosti o

a) všeobecných technických požiadavkách na výstavbu, ktorými sú požiadavky na územnotechnické riešenie výstavby, požiadavky na stavebnotechnické riešenie stavby a požiadavky na účelové riešenie stavby,

b) všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie.

Podľa § 8 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. stavba musí byť vybavená odstavným a parkovacím stojiskom riešeným ako súčasť stavby alebo ako prevádzkovo neoddeliteľná časť stavby, alebo umiestneným na pozemku stavby, ak tomu nebránia obmedzenia vyplývajúce z osobitných predpisov.

Podľa § 8 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. garáž, odstavná a parkovacia plocha pre vozidlo nad 3,5t sa umiestňujú mimo obytnej časti mesta a obce okrem stavieb garáže, odstavnej a parkovacej plochy v uzatvorených priestoroch stavby a okrem stavieb garáže, odstavnej a parkovacej plochy pre špeciálne policajné vozidlo, požiarne vozidlo a sanitné vozidlo.

Podľa § 8 ods. 5 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. odstavná plocha a garáž majú byť usporiadané a zrealizované tak, aby ich užívanie neškodilo zdraviu ľudí a nerušilo prácu, bývanie a pokoj v okolí svojím hlukom alebo zápachom. Odstavná plocha má byť zazelenená.

V správnom, ako aj súdnom konaní nebol medzi účastníkmi sporný spôsob využívania pozemku parc. č. X., druh pozemku – záhrada, katastrálne územie P., zapísaného na liste vlastníctva č. X., spornou však bola otázka, či je na parkovanie traktorov, nákladných vozidiel a skladovanie kontajnerov na predmetnom pozemku potrebné vydanie územného rozhodnutia podľa § 39b stavebného zákona, a teda, či sa žalobca svojím konaním, spočívajúcim vo využívaní pozemku na tento účel bez

územného rozhodnutia, dopustil priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. a) stavebného zákona.

Odvolací súd zaoberajúc sa odvolacou námietkou žalobcu o neaplikovateľnosti vyhlášky č. 532/2002 Z.z. na daný prípad, považujúc ju za irelevantnú, zastal názor opačný (teda, že na danú vec je opodstatnená jej aplikácia), nakoľko táto je v zmysle ustanovenia § 143 písm. d) stavebného zákona v relácii k stavebnému zákonu vykonávacím právnym predpisom, upravujúcim okrem iného aj režim parkovacích plôch (§ 8 citovanej vyhlášky), a práve vychádzajúc z ustanovenia § 8 ods. 4 možno jednoznačne dôvodiť, že odstavne a parkovacie plochy pre vozidlo nad 3,5t **sa umiestňujú mimo obytnej časti mesta a obce** s výnimkami kategoricky tam uvedenými, pričom parkovanie nákladných vozidiel, traktorov a skladovanie kontajnerov žalobcom na pozemku, kvalifikovanom ako záhrada v lokalite P., zaradenom so zreteľom na územný plán Mesta Nitra (predstavujúci s poukazom na ustanovenie § 139a ods. 1 stavebného zákona regulatív priestorového usporiadania a funkčného využívania územia) z funkčného hľadiska do funkcie bývania, t.j. na vymedzených plochách sú plochy, určené prednostne pre funkcie a zariadenia v individuálnych a skupinových formách, medzi ne nespádajú. Rovnako z ustanovenia § 8 ods. 5 citovanej vyhlášky nevyplýva, že by sa rozhodnutie o využívaní územia, vydané podľa § 39b stavebného zákona, za predpokladu zriadenia odstavnej plochy v obytnej zóne, vyžadovalo iba v prípadoch, ak by nové využívanie územia škodilo zdraviu ľudí a rušilo prácu, bývanie a pokoj v okolí svojím hlukom alebo zápachom.

Odvolací súd považoval za prioritné s ohľadom na odvolacie námietky žalobcu, brojace proti naplneniu skutkovej podstaty stavebného priestupku, ustanoveného § 105 ods. 3 stavebného zákona (priestupku sa dopustí a pokutou do 33 193€ sa potresce ten, kto vykonáva činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie, bez takého rozhodnutia alebo v rozpore s ním), vysporiadať sa **so základnou otázkou a to, či je na spôsob využívania pozemku žalobcom potrebné územné rozhodnutie alebo nie**. Vychádzajúc z logického výkladu ustanovenia § 39b ods. 3 písm. c) stavebného zákona, vyžadujúceho na zriadenie alebo zrušenie **odstavných a skladovacích plôch** rozhodnutie o využívaní územia, má odvolací súd za to, že v danom prípade bolo **žiaduce** na parkovanie nákladných vozidiel, traktorov a na skladovanie kontajnerov **vydanie rozhodnutia o využívaní územia**, nakoľko takýmto spôsobom využitia pozemku, zapísaného v katastri nehnuteľností ako záhrada, sa povaha využitia územia zmenila s tým, že na zriadenie odstavných a skladovacích plôch je nevyhnutné územným rozhodnutím upraviť podmienky nového využitia územia podľa § 39b ods. 2 stavebného zákona. Preto neobstojí ani námietka žalobcu poukazujúca **na absenciu legálnej definície pojmu odstavná a skladovacia plocha** v stavebnom resp. inom zákone, keďže pojem „odstavná resp. skladovacia plocha“ je pojmom, ktorého význam je nespochybniteľný a ľahko objasniteľný.

Odvolací súd posúdiac tiež formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhliadol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že

žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.

Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, tá je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, a súd by sa jej výškou zaoberal len v prípade, ak by voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodovaní o výške pokuty, nezodpovedala obsahu spisu, alebo by sa priesčila zásadám logického myslenia. Takéto pochybenia v tomto konaní a v rozhodnutiach žalovaného ani prvostupňového orgánu neboli odvolacím súdom zistené. Výška uloženej pokuty bola náležitým spôsobom odôvodnená a vzhľadom na výšku sankcie, ktorá bola uložená na úrovni dolnej hranice zákonnej sadzby, bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odôvodnená dostatočne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 15. decembra 2010

**JUDr. Jaroslava F ú r o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth